

Džej Ašer

Trinaest razloga

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jay Asher

THIRTEEN REASONS WHY

Copyright 2007 © Jay Asher

Posvećeno DžoanMeri

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with *Razorbill*, a division Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

„Gospodine?“, ponavlja ona. „Koliko brzo želite da stigne?“

S dva prsta snažno trljam levu obrvu. Bol je postao žestok. „Svejedno“, odgovaram.

Službenica uzima paket. Istu kutiju za cipele koja se pojavila na mom tremu pre manje od dvadeset četiri časa; ponovo je umotana u smeđi pakpapier, oblepljena providnom lepljivom trakom, tačno kao što sam je dobio. Samo što je sada adresirana na novo ime. Sledeće ime na spisku Hane Bejker.

„Pekarsko tuce“, mrmljam. Onda se osećam zgroženo što sam uopšte mogao da pomislim tako nešto.*

„Molim?“

Odmahujem glavom. „Koliko?“

Ona stavlja kutiju na gumeni tas, pa na tastaturi ukucava niz brojeva.

* Pekarsko tuce (*Baker's dozen*) – u engleskom, izraz kojim se izbegava da se izgovori broj 13. U ovom slučaju, igra reči s prezimenom Hane Bejker (*Baker*).

Spuštam šolju kafe s benzinske pumpe na pult i gledam u ekran. Vadim nekoliko novčanica iz novčanika, u džepu pronalazim nešto metala i stavljam novac na pult.

„Izgleda da kafa još nije proradila“, kaže ona. „Fali dolar.“

Pružam dodatni dolar, a onda pokušavam da trljanjem odagnam san iz očiju. Otpijam kafu i shvatam da je mlaka, zbog čega ju je još teže progutati. Ipak, moram nekako da se probudim.

Ili možda ne. Možda je najbolje kroz dan proći u polu-snu. Možda je to jedini način da se prođe kroz dan.

„Trebalo bi sutra da stigne na ovu adresu“, kaže ona. „Možda prekosutra.“ Onda spušta kutiju na kolica iza sebe.

Trebalo je da sačekam da se škola završi. Trebalo je da pružim Dženi još poslednji dan mira.

Mada ona to ne zaslužuje.

Kada se sutra vrati kući, ili možda prekosutra, naći će paket na svom pragu. Ili ako njeni roditelji ili neko treći stigne prvi, možda će je čekati na krevetu. I biće uzbuđena. Ja sam bio uzbuđen. Paket bez povratne adrese? Je li pošiljalac zaboravio, ili je to namerno? Možda od nekog tajnog obožavaoca?

„Hoćete priznanicu?“, pita službenica.

Odmahujem glavom.

Mali štampač je ipak uz zujanje izbacuje. Gledam devojku za pultom kako kida hartiju preko nazubljene plastike i baca je u korpu za otpatke.

U gradu postoji samo jedna pošta. Pitam se jesu li kod iste ove službenice bili i drugi ljudi sa spiska, oni koji

su paket dobili pre mene. Jesu li oni sačuvali priznanice kao neku vrstu iščašenih suvenira? Gurnuli ih u fioku s rubljem? Zakačili na ploču od plute?

Umalo da ipak zatražim priznanicu. Umalo da kažem: „Oprostite, mogu li ipak da je dobijem?“ Kao uspomenu.

Da sam želeo uspomenu, mogao sam da presnimim kasete ili sačuvam mapu. Ali ja ne želim nikada više da čujem te snimke, iako mi njen glas nikada neće izaći iz glave. A kuće, ulice i srednja škola uvek će biti tu da me podsećaju.

Sada stvar više nije u mojim rukama. Paket je predat. Izlazim iz pošte bez priznanice.

Duboko iza leve obrve, glava me i dalje boli. U grlu mi je kiselo, a što sam bliži školi, sve mi se više čini da ću se srušiti.

Želim da se srušim. Želim da baš na ovom mestu padnem na pločnik i da se odvučem u žbunje. Zato što odmah iza žbunja pločnik skreće, prateći ivicu školskog parkinga. Proseca kroz prednji travnjak i vodi do glavne zgrade. Zatim se kroz ulazna vrata može ući u hodnik, koji krivuda između nizova ormarića i učionica s obe strane i napokon stiže do vrata koja su za prvi čas uvek otvorena.

Na jednom kraju prostorije, okrenut ka đacima, biće sto gospodina Portera. On će poslednji primiti paket bez povratne adrese. A u sredini prostorije, sleva, biće klupa Hane Bejker.

Prazna.

JUČE SAT VREMENA POSLE ŠKOLE

Paket veličine kutije za cipele stoji iskosa naslonjen na ulazna vrata. Naša ulazna vrata imaju mali prorez kroz koji se ubacuje pošta, ali sve deblje od sapuna ostavlja se napolju. Užurban rukopis na paketu kaže da je primalac Klej Džensen, tako da ga uzimam i ulazim.

Nosim paket u kuhinju i stavljam ga na pult. Otvaram fioku u kojoj čuvam sve i svašta i vadim makaze. Onda prelazim sečivom makaza oko paketa i dižem poklopac. U kutiji za cipele nalazi se rolna od zaštitnog celofana s mehurićima. Odmotavam je i otkrivam sedam audio-kaseta.

U gornjem desnom uglu svake kasete ispisan je tamnoplavi broj, verovatno lakom za nokte. Svaka strana ima svoj broj. Jedan i dva na prvoj kaseti, tri i četiri na sledećoj, pet i šest i tako dalje. Poslednja kasete ima broj trinaest na jednoj strani, ali na poleđini nema ništa.

Ko bi mi to poslao kutiju za cipele punu audio-kaseta? Danas kasete više niko ne koristi. Imam li ja uopšte na čemu da ih slušam?

Garaža! Mini-linija na radnom stolu. Moj otac ju je gotovo zabadava kupio na nečijoj dvorišnoj rasprodaji. Uređaj je star, tako da ga nije briga hoće li ga zasuti piljevina ili isprskati boja. A najbolje od svega, pušta kasete.

Privlačim tronožac radnom stolu, spuštam ranac na pod, zatim sedam. Pritiskam dugme za otvaranje kasetofona. Plastična vrata polako se spuštaju i ubacujem prvu kasetu.

KASETA 1: STRANA A

Zdravo, momci i devojke. Ovde Hana Bejker. Uživo i u stereo tehnici.

Ne mogu da verujem.

Neće biti ponovljenih nastupa. Neće biti bisa. A ovog puta, apsolutno ne ispunjavamo zahteve.

Ne, ne mogu da verujem. Hana Bejker se ubila.

Nadam se da ste spremni, zato što ću vam ispričati priču svog života. Tačnije, zašto se moj život okončao. A ako slušate ove snimke, vi ste jedan od razloga za to.

Molim? Ne!

Neću reći koja vas kasetu uvodi u priču. Ali ne bojte se, ako ste primili ovu divnu kutijicu, vaše ime će se kad-tad pojaviti... to vam obećavam.

Što vam ne bih rekla istinu kad sam već mrtva?

Hej, a šta bi s onim da mrtva usta ne govore?

Vrlo duhovito.

Je li ovo neka bolesna oproštajna poruka?

Samo napred. Smejte se.

Eh. Ja sam mislila da je smešno.

Hana je pre smrti snimila gomilu kasete. Zašto?

Pravila su prilično jednostavna. Postoje samo dva. Pravilo prvo: slušate. Pravilo drugo: šaljete dalje. Nadam se da vam ni jedno ni drugo neće pasti lako.

„Šta to slušaš?“

„Mama!“

Bacam se na uređaj i pritiskam nekoliko dugmadi istovremeno.

„Mama, uplašila si me“, kažem. „Ništa. Nešto za jedan školski zadatak.“

Moj uvek spreman odgovor za sve. Kasno si se vratio? Radili smo nešto za školski zadatak. Treba mi još para? Radimo nešto za školski zadatak. A sada, kasete jedne devojke. Devojke koja je pre dve nedelje progutala šaku tableta.

Nešto za školski zadatak.

„Mogu ja da čujem?“, pita ona.

„Nisu moje“, kažem i vučem vrhom cipele po betonskom podu. „Pomažem drugu. Za istoriju. Dosadno je.“

„Pa, to je baš lepo od tebe“, kaže ona. Naginje se iznad mog ramena i diže prašnjavu krpju, jednu moju staru platnenu pelenu, pa uzima metar sakriven ispod nje. Onda me ljubi u čelo. „Ostaviću te na miru.“

Čekam dok ne čujem škljocanje vrata, a onda stavljam prst na dugme za uključivanje. Moji prsti, moje šake, moje ruke, moj vrat, sve kao da je šuplje. Nema dovoljno snage da pritisnem jedno jedino dugme na muzičkom uređaju.

Uzimam platnenu pelenu i prebacujem je preko kutije za cipele, da je sklonim od pogleda. Voleo bih da nikada nisam video ni tu kutiju ni sedam kasete u njoj. Onaj prvi put bilo mi je lako da pustim kasetu. Prosto kô pasulj. Nisam imao pojma šta ću čuti.

Ali ovog puta, to je nešto najstrašnije što sam u životu uradio.

Smanjujem jačinu zvuka i puštam kasetu.

...prvo: slušate. Pravilo drugo: šaljete dalje. Nadam se da vam ni jedno ni drugo neće pasti lako.

Pošto završite preslušavanje svih trinaest strana – zato što svaka priča ima trinaest strana – premotaćete kasete, vratićete ih u kutiju i proslediti onome čija priča sledi vašu. A ti, pod srećnim brojem trinaest, ti možeš da ih odneseš pravo do đavola. Zavisno od toga koje si veroispovesti, možda ćemo se tamo i videti.

U slučaju da pomišljate na kršenje pravila, imajte na umu da sam napravila kopije ovih kasete. Ako ovaj paket ne obide sve vas, te kopije će biti objavljene veoma javno.

Ovo nije namah doneta odluka.

Nemojte olako da me shvatite... ponovo.
 Ne. Nema šanse da je mogla to da misli.
Neko će vas držati na oku.

II

Želudac mi se grči, spreman da me natera na povraćanje ako mu to dozvolim. Nedaleko, na tronošcu, nalazi se naopake okrenuta kofa. Ako zatreba, u dva koraka mogu da dohvatim ručku i okrenem je.

Hanu Bejker jedva da sam poznavao. Hoću da kažem, želeo sam to. Želeo sam da je upoznam više nego što mi se pružala prilika. Prošlog leta smo zajedno radili u bioskopu. A nedavno, na jednoj žurci smo se ljubili. Ali nikada nismo imali prilike da se zaista upoznamo. I nikada je nisam olako shvatao. Ni jedan jedini put.

Ove kasete ne bi trebalo da su ovde. Kod mene. Sigurno je posredi neka greška.

Ili grozna šala.

Dovlačim korpu za otpatke preko poda. Mada sam ga jednom već pregledao, ponovo pregledam pakpapier. Adresa pošiljaoca je sigurno tu negde. Možda sam je samo prevideo.

Ljudi šalju jedni drugima oprostajne kasete Hane Bejker. Neko je napravio kopiju i poslao mi ih iz vica. Sutra u školi neko će se nasmejati kada me vidi, ili će se podrugljivo iskežiti i skrenuti pogled. I tada ću znati.

A onda? Šta ću onda uraditi?

Ne znam.

Zamalo da zaboravim. Ako ste na mom spisku, trebalo je da dobijete i mapu.

Puštam pakpapier da padne nazad u korpu.

Ja jesam na spisku.

Pre nekoliko nedelja, koji dan pre nego što je Hana progutala tablete, neko je kroz prorez na mom ormariću gurnuo kovertu. Na koverti je crvenim markerom pisalo: SAČUVAJ OVO – TREBAĆE TI. Unutra je bila presavijena mapa grada. Desetak crvenih zvezdica obeležavalo je različita mesta u njemu.

U osnovnoj školi smo koristili iste te mape koje izdaje Privredna komora da učimo šta su sever, jug, istok i zapad. Sićušni plavi brojevi rasuti po mapi odgovarali su imenima preduzeća navedenim na marginama.

Sačuvao sam Haninu mapu u rancu. Nameravao sam da je pokažem po školi, da vidim je li još neko dobio nešto slično. Da vidim zna li neko šta to znači. Međutim, vremenom je skliznula ispod udžbenika i svezaka pa sam potpuno zaboravio na nju.

Sve do sada.

Na više mesta u snimcima spominjaću neka mesta u našem voljenom gradu na koja treba da odete. Ne mogu vas primorati na to, ali ako biste hteli da sve potpunije shvatite, samo idite na zvezdice. Ili, ako vam je tako draže, prosto bacite mape i ja to nikada neću saznati.

Dok Hana govori kroz prašnjave zvučnike, osećam težinu ranca kako mi pritiska nogu. Unutra, zgužvana negde na dnu, nalazi se njena mapa.

Ili možda hoću. Nisam baš najsigurnija kako sve to funkcionira kada ste mrtvi. Ko zna, možda upravo stojim iza vas.

Naginjem se napred, oslanjam laktovima na radni sto. Puštam da mi lice padne u šake i prolazim prstima kroz neočekivano vlažnu kosu.

Oprostite. To nije bilo fer.

Spremni, gospodine Foli?

Džastin Foli. Maturant. Hanin prvi poljubac.

Otkud ja to znam?

Džastine, dušo, s tobom sam se prvi prvcijati put poljubila. S tobom sam se prvim držala za ruku. Ipak nisi bio ništa više od prosečnog tipa. A to ne kažem iz zlobe – stvarno. Prosto je na tebi postojalo nešto što je kod mene budilo potrebu da ti budem devojkica. Do dana današnjeg ne znam šta, ali postojalo je... i bilo je čudesno snažno.

Ti to ne znaš, ali pre dve godine, kada sam ja bila u prvom a ti u drugom razredu, imala sam običaj da te pratim. Šesti čas sam pomagala u školskoj administraciji, tako da sam znala čitav tvoj raspored. Čak sam ga i fotokopirala i sigurna sam da još negde čuvam taj papir. Kada mi budu sređivali stvari, verovatno će ga baciti, misleći da je klinačko zaljublivanje nebitno u celoj ovoj priči. Je li zaista nebitno?

Meni je bitno. Vratila sam se sve do tebe da nađem uvod u svoju priču. I zaista sve tu počinje.

Dobro, gde sam ja na spisku, među tim pričama? Jesam li drugi? Treći? Hoće li postajati sve gore? Rekla je da srećni broj trinaest može da odnese kasete do đavola.

Kada dođeš do kraja ovih kaseti, Džastine, nadam se da ćeš shvatiti svoju ulogu u svemu ovome. Zato što ona sada može izgledati kao mala, ali je ipak bitna. Na kraju je sve bitno.

Izdajstvo. To je jedno od najgorih osećanja.

Znam da nisi nameravao da me izneveriš. Zapravo, većina vas koji slušate verovatno niste imali predstavu šta činite – šta zaista činite.

Šta sam to ja činio, Hana? Zato što iskreno nemam predstavu. Ona noć, ako je to ona noć na koju mislim, bila mi je podjednako čudna kao tebi. Možda i čudnija, pošto i dalje nemam pojma šta se kog đavola desilo.

Naša prva crvena zvezdica nalazi se u kvadrantu C-4. Pomerite prst na C pa ga spustite na 4. Tako je, kao kad igrate podmornice. Pošto završite s ovom kasetom, trebalo bi tamo da odete. U toj kući smo živeli kratko, onog leta pre nego što sam se upisala u srednju, ali je to prva kuća u kojoj smo živeli kada smo se doselili u grad.

I tu sam te prvi put videla, Džastine. Možda ćeš se setiti. Bio si zaljubljen u moju drugaricu Ket. Do početka školske godine ostala su bila još dva meseca, a ja nikog nisam poznavala osim Ket, zato što je živela u susednoj kući. Rekla mi je da si bio poludeo za njom prošle godine. Ne doslovno – samo da si buljio i povremeno naletao na nju u hodnicima.

Mislim, to se stvarno slučajno dešavalo, je li tako?

Ket mi je rekla da si na igranci za kraj školske godine napokon skupio petlju da uradiš još nešto, a ne samo da buljiš i nalećeš. Zajedno ste plesali uz jednu veoma sporu

pesmu. Uskoro, rekla mi je, namerava da ti dozvoli da je poljubiš. Njen prvi poljubac u životu. Kakva čast!

Priče su sigurno gadne. Istinski gadne. To je jedini razlog što kasete idu od jednog do drugog. Iz straha.

Zašto biste želeli da pošaljete kutiju s kasetama koje vas optužuju za nečije samoubistvo? Niko to ne bi želeo. Ali Hana želi da mi sa spiska čujemo šta ima da kaže. I mi ćemo je poslušati, poslaćemo kasete dalje, makar samo zato da ih ne čuju ljudi koji nisu na spisku.

„Spisak.“ Zvuči kao neko tajno društvo. Ekskluzivno društvo.

A iz nekog razloga, ja sam na njemu.

Želela sam da vidim kako izgledaš, Džastine, pa smo te pozvale iz moje kuće i rekla ti da dođeš. Pozvale smo te iz moje kuće zato što Ket nije htela da znaš gde živi... bar još ne... bez obzira na to što je njena kuća bila odmah pored moje.

Igrao si nešto – ne znam šta je bilo, košarka, bejzbol ili nešto treće – i tek si kasnije mogao da dođeš. I tako smo čekale.

Košarka. Tog leta su mnogi od nas igrali košarku, u nadi da će nas u prvom razredu uzeti za podmladak školskog tima. Džastina je, iako je bio tek u drugom, već čekalo mesto u glavnom timu i zato su mnogi od nas igrali basket s njim u nadi da će se preko leta usavršiti. I neki od nas i jesu.

Dok neki drugi, nažalost, nisu.

Sedele smo pred mojim prozorom, pričale satima, kada ste odjednom ti i jedan tvoj drug – čao, Zak! – naišli ulicom.

Zak? Zak Demsi? Sem one noći kad sam upoznao Hanu, Zaka nikad nisam video s njom čak ni na tren.

Pred mojom starom kućom dve ulice se spajaju kao naopačke okrenuto slovo T, tako da si išao posred ulice pravo ka nama.

II

Čekaj malo. Čekaj malo. Moram da razmislim.

Grebuckam fleku suve narandžaste boje na radnom stolu. Zašto ja ovo slušam? Mislim, zašto to radim sebi? Zašto prosto ne izvadim kasetu i bacim čitavu kutiju u đubre?

Gutam krupnu knedlu. Suze me peku u uglovima očiju.

Zato što je to Hanin glas. Glas za koji sam mislio da ga više nikada neću čuti. Ne mogu to da bacim.

I zbog pravila. Gledam u kutiju skrivenu pod platnenom pelenom. Hana je rekla da je snimila kopije svih kaseti. A šta ako nije? Možda ako se kasete zaustave, ako ih ne prosledim, možda će biti gotovo. Kraj. Možda se ništa neće desiti.

Ali šta ako je na kasetama nešto što može da mi naudi? Šta ako to nije trik? Onda će biti obelodanjene kopije kaseti. Tako je rekla. I svi će čuti šta se na njima nalazi.

Fleka boje ljušti se kao krasta.

Ko je spreman da proveriti da li ona blefira?

Iskoračio si iz slivnika i spustio jedno stopalo na travnjak. Moj tata je čitavo jutro držao prskalice uključene tako da je trava bila mokra i tvoje stopalo je kliznulo napred, kao da

ćeš izvesti špagu. Zak je zurio u prozor pokušavajući da bolje osmotri Ketinu novu drugaricu, to jest mene, pa se sapleo preko tebe i pao i on.

Odgurnuo si ga i ustao. Onda je ustao i on pa ste pogledali jedan u drugog, niste znali šta da radite. I šta ste odlučili? Zbrisali ste nazad niz ulicu dok smo se Ket i ja na prozoru smejale kao lude.

Toga se sećam. Ket je mislila da je to bilo mnogo smešno. Ispričala mi je na žurci povodom svog odlaska tog leta.

Na žurci na kojoj sam prvi put video Hanu Bejker.

Gospode. Mislio sam da je mnogo lepa. A to što je tek došla u naš grad, to me je dotuklo. U blizini suprotnog pola, posebno u to doba, moj jezik se vezivao u čvorove od kojih bi i skauti digli ruke. U njenoj sam blizini, međutim, mogao da budem nova i bolja verzija Kleja Džensena, učenika prve godine srednje škole.

Ket se odselila pre nego što je škola počela, a ja sam se zaljubila u dečka koga je ona ostavila. I nije prošlo dugo, a taj dečko je počeo da pokazuje znake zanimanja za mene. Što je možda imalo neke veze s činjenicom da sam ja izgleda uvek bila u njegovoj blizini.

Nismo išli na iste časove, ali su nam bar učionice za prvi, četvrti i peti čas bile blizu. Dobro, ovo za peti čas je pomalo nategnuto, a ponekad bih tamo stigla tek kada bi ti otišao, ali smo makar prvi i četvrti čas imali u istom hodniku.

Na Ketinoj žurci svi su se muvali po dvorištu iako je bilo hladno. To je bila verovatno najhladnija noć tog leta. A ja sam, naravno, zaboravio jaknu kod kuće.

Posle nekog vremena, uspela sam da kažem zdravo. A još malo kasnije, ti si uspeo da mi uzvратиš. Onda, jednog dana, prošla sam ćutke pored tebe. Znala sam da to nećeš moći da istrpiš i to je dovelo do našeg prvog razgovora od više reči.

Ne, nije tako bilo. Jaknu sam ostavio kod kuće zato što sam hteo da svi vide moju novu majicu.

Kakva sam budala bio.

„Hej!“, rekao si ti. „Nećeš ni da se pozdraviš?“

Osmehnula sam se, udahnula, pa se okrenula. „A zašto bi trebalo?“

„Zašto što uvek kažeš ćao.“

Pitala sam zašto misliš da si toliki stručnjak za mene. Rekla sam da o meni verovatno ništa ne znaš.

Na Ketinoj žurci sam se tokom svog prvog razgovora s Hanom Bejker sagnuo da vežem pertlu. I to nikako nisam uspevao. Nisam uspevao da vežem glupu pertlu zato što su mi prsti bili obamrli od hladnoće.

Hana je, kao pravi drugar, ponudila da mi je ona veže. Nisam joj dozvolio, naravno. Umesto toga sam sačekao da se Zak umeša u naš nespretni razgovor pa sam se ušunjao unutra da otopim prste pod mlazom vode iz slavine.

Kakav blam.

Kad sam jednom ranije pitala mamu kako da privučem pažnju nekog dečka, ona je rekla: „Udaraj mu čežnju.“ To

sam i uradila. I naravno, upalilo je. Počeo si da se motaš pred mojim učionicama i da me čekaš.

Činilo se da su prošle nedelje pre nego što si napokon zatražio moj broj. Ipak, znala sam da ćeš to na kraju uraditi, tako da sam vežbala da ga naglas izgovaram. Vrlo smireno i samopouzđano, kao da mi je skroz svejedno. Kao da ga dajem sto puta dnevno.

Da, momci u mojoj staroj školi su mi tražili broj. Ali ovde, u novoj školi, ti si bio prvi.

Ne. To nije istina. Samo što si bio prvi koji ga je dobio.

Nije da nisam htela i ranije da ga dam. Samo sam bila oprezna. Novi grad. Nova škola. Ovog puta, ja ću odrediti kako će me ljudi videti. Mislim, ne pruža nam se često u životu prilika da počnemo iz početka, zar ne?

Pre tebe, Džastine, kada god je neko pitao, rekla bih sve tačne brojeve do poslednjeg. A onda bih se uplašila i pogrešila... nekako namerno slučajno.

Dižem ranac u krilo i otvaram najveći džep.

Preterano sam se uzбудila dok sam te gledala kako zapisuješ moj broj. Srećom ti si bio preterano nervozan da bi to primetio. Kada sam konačno izustila taj poslednji broj – tačan broj! – veoma sam se široko osmehnula.

U međuvremenu se tvoja ruka tako gadno tresla da sam mislila kako ćeš pogrešiti. A to nisam htela da dozvolim.

Vadim njenu mapu i rasklapam je na stolu.

Pokazala sam broj koji si zapisivao. „To bi trebalo da je sedmica“, rekla sam.

„I jeste sedmica.“

Izravnavam je drvenim lenjirom.

„Oh. Pa, važno je da ti znaš da je sedmica.“

„Znam“, rekao si. Ipak si je precrtao pa napisao još drhtaviju sedmicu.

Povukla sam kraj rukava u dlan i gotovo pružila ruku da ti obrišem znoj sa čela... to bi moja majka uradila. Srećom, savladala sam se. Ti nikada više ne bi zatražio telefon od neke devojke.

Mama me doziva kroz bočna vrata na garaži. Utišavam zvuk, spreman da zaustavim kasetu ako se vrata otvore.

„Da?“

„Neću da ti smetam u poslu“, kaže mama, „ali moram da znam hoćeš li večerati s nama.“

Moja mama je pitala ko si ti, a ja sam rekla da imamo jedan zajednički čas. Verovatno zoveš zbog pitanja za domaći. A ona je rekla da si joj ti baš to i kazao.

Gledam dole u prvu crvenu zvezdicu. C-4. Znam gde je to. Treba li tamo da idem?

Nisam mogla da verujem. Džastine, slagao si moju mamu.

Pa zašto sam zbog toga bila toliko srećna?

„Ne“, kažem. „Idem kod druga. Da zajedno radimo.“

Zato što su nam se laži podudarile. To je bio znak.

„U redu“, kaže mama. „Ostaviću ti u frižideru, pa možeš posle da podgreješ.“

Moja mama je pitala koji to čas imamo zajedno a ja sam rekla matematiku, što i nije bila potpuna laž. Oboje smo imali matematiku. Samo ne zajedno. I ne istu vrstu.

„Dobro“, rekla je mama. „On mi je isto rekao.“